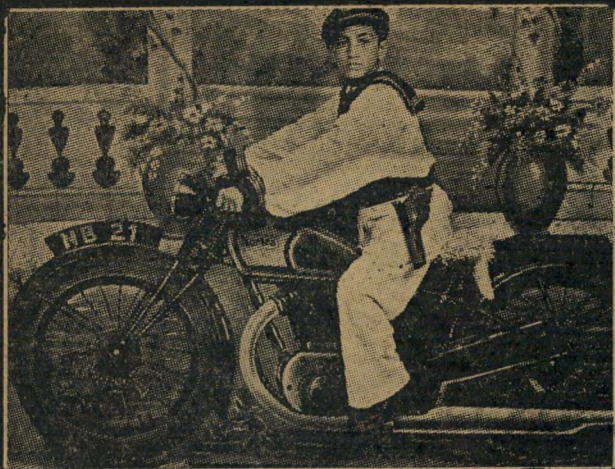
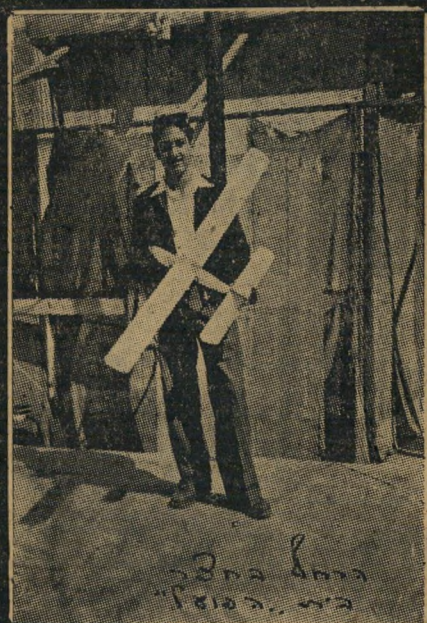

גזע חדש נולד בישראל - גזע הרוכבים
בשחקים. מוגי הלב נרתעים מן הסכנות.
קרי הדם עושים את חשבונם המעשי.
החכמים יודעים שהקרקע מוצקת יותר.
אולם קומץ קטן של צעירים בז לסכנות ולי
חשבונות. בוערת בהם השאיפה הנושנה של
האדם להצמיח לעצמו כנפיים. תוך כדי
המעשה מתחשק בהם אופי מיוחד. המאחד
בתוכם את הניגודים של הרפתקנות חסרת
אחריות יחד עם משמעת ברזל עצמית.
אליעזר חזן בחר גם הוא בדרך חיים זו.

1938

1947

מייס עבריי

מאת עמנואל ברת

1953

יבוא יום... וענינו השחורות היו גומרות את המשפט בנצנוץ מיוחד להן. לבסוף הגיע היום הגדול. פרי עבודתו הראשון, טיסן מסוג רחף, הושלם והוטס בטיסת בכורה. הטיסן היה ללא פגם — הוא עלה על כנפי הרוח ונעלם. מאז לא מצאו אותו, אך אליעזר לא הצטער: זה היה אות ההצטיינות הגבוה ביותר.

השקר האחרון

אך לזמן מה נאלץ אליעזר לוותר על חלומות השחקים שלו, וזאת משום שעל פני האדמה התרחשו בינתיים דברים חשובים יותר. הדיכוי הבריטי בארץ גבר, ואחיו גברי הטרור. יום אחד מצא את עצמו הנער לפני מסך שחור בחדר חשוך. קול מאחורי המסך שאל אותו:

„מדוע באת?"

„מוכרח אני להיות כאן, כי אין דרך אחרת."

„ואתה מוכן לעזוב את הכל, את עסקיך, את לימודיך, את משפחתך, כדי לעמוד לפי קודת הארגון הצבאי הלאומי יומם ולילה?"

„אני מוכן!"

„בן כמה אתה?"

„שבע-עשרה."

היה זה השקר היחיד שיצא אי פעם מפיו של אליעזר. הוא היה רק בן 15, אך החליט לעזוב את הכל ולהכנס למחתרת. את קורס הטרורנים גמר בהצטיינות והשתתף בפעולות המחתרת כחייל קרבי.

„לא היה חבר נאמן יותר מאליעזר," סיפר חברו לכתה, משה שניידר, רחב הכיפיים והרציני תמיד. „אפשר היה לסמוך עליו. הוא דאג תמיד לחברה."

„לא היה לי אף חייל שנחן במשמעת כה חזקה כאליעזר," נזכר בו מפקדו הראשי, שון, מתניה. „אך יחד עם זאת ידע להתלוצץ. חבריו לכתה אהבו אותו כל כך, עד שהיו מוכנים לעשות בשבילו הכל."

רשות מיוחדת

אך המפקד הכיר את אנשיו. לא היה קשה להבחין שלאליעזר חסר משהו. הוא

ל חג התעופה, בו עסקו כמה אנשים בבניית טיסנים. נכנס ערב אחד ילד בן 14, צנום וחיוור, בעל עיניים שחורות וחיוך עליו. הנוכחים הסתכלו בהשתחררות חשבו אותו לבנו של אחד מהם. איש לא ידע מיהו ומה הוא רוצה. הילד הסתובב ערב שלם, הסתכל בתמונות, בתוכניות, בטיסנים המוכנים. בהיסוס ניסה לעזור לאנשים שעסקו במלאכה: לזה מסר ימורה, לזה נייר, לזה דבק.

היה זה בשנת 1945. בודדים תלמו אז על תעופה בארץ הקטנה, שלפניה עמדו כל כך הריבה תפקידים קודמים. עליהם נמנה איש תמיר וגבה קומה, לבן שער מרכיב משקפיים, ד"ר משה זולטן. האיש הנראה צעיר מגילו, בעל הפנים מפיקיהמרץ המי כוסים צלקות קרוב, היה אחד מהטיסנים הראשונים לא רק בארץ ישראל אלא בעולם כולו. 10 בחורים צעירים יותר, שהתאוהו להרכיב לגופם כנפיים ליקטה אותם סביבו, השתתפו בחוג העברי לתעופה, שהתכנס מדי שבוע במקומות מפגש עראיים, עסק בתחילה בבניית טיסנים ודאונים.

הטיסן הראשון

מאז אותו ערב היה החוג לעולמו של אליעזר חזן, הילד המוזר. ישר מבית-הספר היה רץ למקום המפגש, על מנת להמשיך בעבודתו: בניית הטיסן הראשון. בבית לא ראו את פניו. חבריו, כשנשאלו איפה אפשר למצוא אותו, משכו בכתפיהם: גם הם לא ידעו איפה מבלה חברים את זמנו. אליעזר עצמו לא דיבר הרבה על כך. הוא היה ילד סגור, שמר את הדברים האהובים עליו עבור עצמו.

עד שעת חצות היה אליעזר רגיל לשבת בחוג, לשרטט, לנסר, להדביק ובעיקר להי און. הוא שתה את המלים בצמא. כל ידעה חדשה בתורת התעופה נקלטה באוזניו כתור רה מסיני.

בלילה אחרי שעות העבודה שעברו מהר מדי, הלך אליעזר עם חבריו החדשים ברחובות תל-אביב, תוך שיחה ערה על הטיס, על המטוסים ועל כיבוש שמי ישראל בעתיד. מדי לילה נזכר אליעזר בדבריו האלה.